

למעלה י"א שבטים הקריבו וכו' וכל הנשיאים חזן
 מנשיאיו של לוי וכו' אל תתירא לגדולה מזו אתה
 מתקוקן וכו' אל כל הנרות לעולם אל מול פני המנורה
 וכו' אינם צטלן לעולם, צעת שהקריבו הנשיאים היה
 עת רלון שאותו היום נטל עשר עטרות, ואיתא אותו
 היום היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנצטרו צו
 שמים וארץ, ובגמרא קטורת נשיאים הוראת שעה
 היתה שנתגלו אז שפי"ה נהורין, ובמדרש שבע יששכר
 השיאן ענה זו דכתיב זהו ומצני יששכר יודעי צינה
 לעתים לדעת מה יעשה ישראל, שיטנם זמנים שיכולין
 להשיג האור, והם ידעו לעורר הצינה בעתים, המנורה
 היתה הכח מאהרן והוא היה צחינת יראה כדכתיב
 ואתנם לו מורה וייראני, וייראני פועל יולא שהיה
 מעורר יראת שמים בלבות בני ישראל, וכן איתא שמי
 שהיה מציע צכחן גדול נהעורר בלבו יראת שמים,
 וכן כשצאו בני ישראל לציב"מ"ק שנאמר נורא חלקים
 ממקדשך, ואיתא צאהרן שהיה צוש היינו שהיתה לו
 יראה, כדאיתא ולצטצור תהיה יראתו על פניכם זו
 הצושה שמציאה לידי יראת חטא, שזה העיקר, וכתיב
 כי אין מחסור ליראיו, וזה שלך גדולה משלהם, אהרן
 היה אוהב את הצריות ומקרבן לתורה שהוא היה
 שושצינא דמטרוניתא וקירצ ללצות בני ישראל להציבם
 שבשמים, ואיתא צשם הרבי ר' בער ז"ל דרכו
 של איש לחזור אחר אשה היינו יראת שמים דכתיב
 אשה יראת ה', וציראה כתיב יראת ה' עבודה עומדת
 לעד, וזהו שלך לעולם קיימת, כי יערוך אותו אהרן
 ובניו מערב עד צקר שהאור הזה האיר אף בשעת
 הסתר וחשך, דנר מערצו לא כזה צימי שמעון הלדיק
 מכל שכן צימי אהרן הכהן, והוא עדות שהשכינה
 שורה בישראל, אאזז"ל הגיד על המדרש שלך לעולם
 קיימת כי נר מערצו דולק גם עתה, שהמשכן נגזז
 ומסתמא היה דולק אז כי נר מערצו לעולם דולקת,
 וכתיב מה רצ עוצך אשר לפנת ליראך, ועל ידי יראת
 שמים יכולים לצא לכל המדרגות כדכתיב כי אין
 מחסור ליראיו. צמדרש למלך שהיה לו אוהב וכו'

אוצר החכמה

שאלך אני סועד וכו' הלך אוהבו והתקין מעה של
 הדיוט מנורה של הדיוט וכו' יראה היה כלי הדיוטות
 שהרי היה צאה מלך האדם, כדכתיב מה ה' חלקך
 שואל מעמך כי אם ליראה, וכל אדם יכול להכין עצמו
 לזה דכתיב לאדם מערכי לצ וכתיב וכל לצבות יראך,
 ומיראה זו צאים לידי אהבה דכתיב רשפיה רשפי אש
 שלהצתיה וכדאיתא צרש"י עד שתהא שלהצת עולה
 מאליה, צנודרש הצרכות אינן צטלות לעולם כמו
 המנורה, שלך לעולם קיימת, יצרכך, יאר ה' פניו
 חליך, שאור המנורה מאיר תמיד כדכתיב והאר פניך
 על מקדשך השמש למען ה', שאף שחרצ צית המקדש
 ושמש מאיר האור, וכתיב אל מול פני המנורה, שהיא
 המנורה העליונה, היינו שיכיו דצוקין צהשורש,
 וכגוונא דאינון מתיחדין לעילא צאחד אוף הכי איכי
 אחיחדת לתתא צרזא דאחד.

ויקרי העם כמתאוונים אאזז"ל אמר ה' דאיתא
 צרש"י ז"ל כמה לצטנו צדרך שהקב"ה נתכוון
 לטובה שיצואו מהר לארץ ישראל, וקשה שהיה יכול
 להוליכם צדרך נייחא כי היפלא מה' דצר, אולם לארץ
 ישראל זוכין רק על ידי יסורין כדאיתא צגמרא שלשה
 מתנות עובדות נתן הקב"ה לישראל וכולן לא נתן אלא
 על ידי יסורין, ולכן היו מ' שנה צמדצר, אכן אם
 היו מקצלין זה המהירות צאהצב אף שהיה קשה
 להם ולעורח היה זה מספיק לנחול הארץ על ידי
 אלה היסורים וזה היה הנסיון, איתא ה' דכתיב
 תחת אשר לא עצדת את ה' חלקך צשמחה צחמנע
 התוכחה, דאם היו ישראל מקצלים התוכחה שלפני
 פסוק זה צשמחה לא היו צריכין לתוכחה שלאחר
 פסוק זה, היינו שלאחר החטאים צריכים לדעת שאין
 ציכולת לצא לידי עצודת השם רק על ידי יסורין
 והסתרות, וצריכים להתגבר עליהם ולקבלם צאהצב,
 איתא ויהי צנסוע הארון ספר צפני עצמו, וצרש"י
 שלא נאמרה על הסדר, הכונה להסתרות שהם שלא
 על הסדר, וכשישראל מתגברין עליהם נעשה ספר